لنډه کیسه
د هیڅ چېرې جدا
نه شوم
Ketabton.com
لیکوال: واجد منګل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هیڅ درد دوا نه شوم

لیکوال: واجد « منګل »

ترتیب: افغان کتابتون

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل

زیات وخت تېر وو، پوره دولس کاله له کورنۍ، کلي او وطنه لیرې وم. په کوچنیوالي مې دې بېلتون ته غاړه ورکړې وه.

کور کې یوې کوچنۍ خبرې زما د ژوند برخلیک بدل کړ او تر بل هېواد یې ورسولم.

پوهېدم، کورنۍ به مې ډېر ځایونه را پسې لوټ په لوټ کړي وي، دومره انتظار به یې، لکه ستوري یې چې د شپې راتلو ته کوي، کړی وي. یا شاید له څو کالو وروسته یې په مرګ حساب کړی وم.

خو زه، د کلونو دردونو له زغملو سره سره بیا هم ضد نیولی وم. نه پوهېدم چې ولې، بېرته کور ته تلل مې نه غوښتل.

د نړۍ تر ټولو ښایسته ځای کې، له ښایسته خلکو سره اوسیدم، خو دا ښایسته ځای راته وروسته دوزخ ښکارېده.

هر څه مې لرل خو د زړه سکون نه وو. هڅه مې کوله، ټول هېر کړم، نه کېده، ورځ په ورځ مې زړه را تنګېده، له ژونده ستومانه وم، زړه مې د مور غېږه غوښته، هغه غېږه چې د نړۍ تر ټولو سترې زوی پکې آرام وکړي.

بله لار نه وه، لیونتوب مې په ځان نه لورېده، دوه اختیاره مې لرل، بېرته کور ته تلل یا همداسې سرګردانه پاتې کېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ځان سره مې وویل: تر کله به ضد نیولی وم؟، ایا ښه نه دی چې نور باید کور ته لاړ شم؟، ایا ما بد نه دي کړي؟

نه پوهیدم، نور مې دا بیلتون نه شو زغملی، افغانستان ته لاړم...

کور مې له ښاره لیرې په یوه کلي کې وو. نه وم خبر چې کورنۍ مې لا تر اوسه هلته اوسیږي یا نه؟

زړه نا زړه مې له یو سراچه ډوله موټر لرونکي کس سره خبره وکړه، د کلي نوم مې ورته وویل.

پاو مزل مو وکړ، سر مې د موټر د دروازې له شیشې سره لګولی وو، د وطن ننداره مې کوله، له سترګو مې بې اختیاره اوښکې توییدې، هره سیمه راته نوې ښکارېده، باید نوې وای، دولس کاله ترې لیرې وم.

د اوړي موسم وو، هوا ګرمه وه، د مازدیګر لمر د افغانستان د غرو په لوړو څوکو خپلې وړانګې غوړولې وې.

وروسته موټر چلونکي مې فکر را خراب کړ:

- را ورسیدو.

دوه سوه افغانۍ مې ور وشمیرلې. موټروان اکسیلیټر ته پښه ورکړه، شاته په سړک خړې دوړې پورته شوې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاوخوا مې وکتل، ټول ځایونه نا اشنا وو، د کلي بڼه زیاتره بدله وه، ډېر کورونه په کنډوالو بدل شوي وو، خاص څو لویې نوې ودانۍ تر سترګو کېدې.

ورانديې لاړم، هیڅ نه پوهیدم چې کوم ځای ته روان یم، خلکو هم نه پیژندم، د کلي ماشومان اوس زلمیان شوي وو او زلمیان بیا په پخه عمر کې وو.

د سیمې د بڼې بدلیدو له امله مې کور نه شو پیدا کولی، دومره مې په ذهن کې وو چې له یو سپین رنګه جومات سره نیږدې اوسیدو.

یوې او بلې خوا وګرځیدم، مخې ته له یو دېوال سره شنې ګڼې ونې ولاړې وې. دا هغه ونې وې چې ما او ورور مې کېنولې وې.

بیا مې جنوب خوا ته وکتل، لویې لویې ودانۍ جوړې وې خو سپین رنګه جومات هماغسې ړنګ وو.

سم باوري شوم، کور مې سم کړ، دروازې ته ور ورسیدم. شاته مې د موټر غږ تر غوږو شو، د خام سړک په یو ړنګ ځای کې کې تور رنګه موټر په ډېرې تېزۍ سره ودرېد. د ښي اړخ ټایرونه یې د سړک ړنګ ځای ته برابر شول، له کندې اوبو څریکه وکړه، پاکې جامې یې را ولړلې. پاس مې ور وکتل، یو ځوان هلک ترې راښکته شو، زړې او خیرنې جامې یې اغوستې وې، سترۍ ښکاریده، لاسونه یې په رنګ تور شوي وو. شونډې یې چاودې وې. فکر مې وکړ، ښایي د کلي یو کس دی. وروسته ښه نیږدې راغی، په حیرانۍ یې راته وکتل، بیا مې له مخې تېر شو، د یوې ماتې خړې لرګینې دروازې خوا ته یې ګامونه واخیستل...

(c) ketabton.com: The Digital Library

اتکل مې غلط وو، له کاره ستړی ستومانه راستون شوی دا هلک مې کشر ورور وو.

څو شیبې په ځای کې ولاړ وم، کور ننوتلو ته مې زړه نه شو ښه کولی، سل زړونه مې سره وتړل، په انګړ ور ننوتم.

اه! هغه پخوانۍ لویه حویلۍ نوره نه وه پاتې، چارچپېره خام دېوالونه تاو وو، یوازې یوه کوټه او تشناب ور پاتې وو.

کشر ورور مې په داسې حال کې چې څمکه یې جارو کوله، را وکتل. زما خیرې ډېر بدلون کړی وو، نه وم یې پیژندلی.

مور مې د کوټې ته جوړ کوچني سالون کې په ویل چیر (معیوبینو چوکۍ) ناسته وه، له اوږو مې بکس ښکته کړ، ور منډه مې کړه، په پښو یې ور پرې وتم، له اوښکو ډکې سترګې مې ور واړولې:

ـ مورې! عابد یم.

غلې وه، د خبرو سېکه نه وه ور پاتې.

زه هم چوپ وم، ذهن کې مې را تېر شول؛ ولې مې مور عکس العمل وه نه ښود؟

شاته مې مخ واړو، ورور مې هماغسې ولاړ وو، جارو یې لاس کې نیولې وه.

را ویې کتل، په تندي کې یې ګونځې پیدا شوې، په زوته (زوره) یې را غږ کړ:

ـ زموږ له څوریدو دې ډېر خوند واخیست؟، کور ته نه راتلل درته ډېر خوند در کړ؟ ها؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويې ټوخل، مخ يې سور واوښت، جارو يې له لاسه وه غورځيده، په خشکه (غوسه) يې وويل:

ـ ته به اوس زموږ د کوم درد دوا شې؟ مور به مې هماغسې روغه کړې؟ پلار به مې بېرته را ژوندی کړې؟

د بنې اړخ دېوال ته يې ګوته ونيوله:

ـ هغه دوه مشران ورونه به بېرته سره يو ځای کړې؟

وروسته غلی شو، چا خبرې نه کولې. ما مې د موې سترګو ته وکتل، خړه پرده پرې راغله، بېرته يې خلاصې کړې، غټه اوښکه يې له سترګو اوغورځيده...

ورور مې په حقه وو، مور مې را پسې د خبرو او ولاړيدو سېکه له لاسه ورکړې وه، پلار مې د غم او خفګان له امله مړ وو، دوه مشران ورونه مې جدا شوي وو، د کور دروازې اوس د يوې پر ځای، درې شوې وې. لنډه دا چې هر څه بدل وو. زه بېرته راغلم خو د هيڅ درد دوا نه شوم...

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادونه!

خپل نظرونه مو په لاندې ادرسونو را سره شریک کړئ! ستاسې نېک نظرونه ما سره ډېره مرسته کولی شي.

فیسبوک: Wajid Mangal

واټساپ: +4368864664143

ایمېل: wajidmangal2003@gmail.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library